

Noc byla. Usnout nemoh' jsem...

Pepa Nos

Noc byla. Usnout nemoh' jsem, To z míry
by jistě přivedlo i mudrce.-
Škoda, že v mládí ztratil jsem skvost víry
a nemohu si zaklít od srdce!

Noc byla věčná jako hloupost lidská
a jako život byla zoufalá.
V hlubokém tichu píseň elegická
na struny srdce hořce zahrála.

Peřinu shodil jsem, své šaty zvedal
jsem ze země a byl jsem brzo v nich.
Chvíli jsem v kapsách marně sirky hledal.
Pak zaskřípěl klíč v dveřích domovních.

Manželé řádní u manželek spali,
mír tichých srdcí vanul nad nimi.
V hospodách ještě politizovali
muži se zájmy všeobecnými.

Přivřel jsem oči. V dálné výši slyšet
údery křídel bylo příšerné.
Z moudrých a známých předpokladů vyšed
jsem viděl, jak je všechno titěrné:

boj o život a blaho jedince,
za ideály statky národa
hrdinný čin, psí něžnost k milé dívce,
umění, syfilis a svoboda.

Z bordelu zněly ke mně hlasy ženských,
vábících smíchem vilné samečky.
Jak prapor míru z oken kasárenských
komisní bělaly se podvlečky.

Z města jsem vyšel. Šel jsem podle řeky,
a vrby, chtějíce mne poděsit,
volaly na mne posměšnými skřeky:
Příteli, bratře, pojd' se oběsit!